

BÜSZKE EMBER

Pecznyík Pál

Ó milyen a büszke ember,
feledí, hogy teste por,
Alkotója ellen lázad,
ki óvja őt, annyiszor.
Pedig Isten úgy tekint rá,
mint ő, pici bogárra,
megsemmisíthetné, miként
bogarát, az ő lába.

Isten nem azért alkotta
az embert, a lázadót,
hogy kihagyja életéből,
Őt, az üdvösség adót!
Hanem azért, hogy úgy élje
rövid földi életét,
mint megkegyelmezett bűnös,
ki üdvöt nyer, Jézusért!

Ne feledd el, büszke ember,
lelked: Istentől való,
Őt imádat illeti meg,
s nem Nevét káromoló!
Életed itt rövid, véges,
de a lelked végtelen,
nem mindegy, hogy hova kerül,
fénybe, vagy sötétbe lenn.

Számodra is van kegyelem,
ha megalázod magad,
ha hull könnyed – bűnöd miatt –
törli könnyes arcodat.
Ha elhagyod büszkeséged,
s bánod bűnöd, térdeden,
megváltottak táborában:
élet vár rád, végtelen!

Pecznyík Pál
Celldömölk
2009. VI. 28.